

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
Karlovac

Poslovni broj: P-660/2021-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Domagoja Rendulića, OIB:94581408957, Veljun 173, 47240 Veljun zastupanog po punomoćniku Josipu Jankoviću, odvjetniku iz ZOU Josip Janković i Mate Burazin iz Karlovca, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB:53056966535, Magazinska cesta 69, 10000 Zagreb, zastupana po punomoćnicima iz OD Kallay & Partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave dana 5. svibnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Mate Burazina, odvjetnika u ZOU Josip Janković i Mate Burazin iz Karlovca, te punomoćnice tuženika Zvonimira Petrovčića, odvjetničkog vježbenika iz OD Kallay & partneri iz Zagreba, po objavi 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku: Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju: Domagoj Rendulić, OIB: 94581408957, Veljun 173, Veljun, Slunj, isplati iznos od 3.328,52 eura, uz zakonsku zateznu kamatu tekući počevši na pojedine iznose od različitih datuma po stopi od 14% do 30.06.2011.g., od 01.07.2011.g. do 31.07.2015.g. po stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015.g. do 31.12.2015.g. po stopi od 8,14% godišnje, od 01.01.2016.g. do 30.06.2016.g. po stopi od 8,05% godišnje, od 01.07.2016.g. do 31.12.2016.g. po stopi od 7,88% godišnje, od 01.01.2017.g. pa do 30.06.2017.g. po stopi od 7,68% godišnje, od 01.07.2017.g. pa do 31.12.2017.g. po stopi od 7,41% godišnje, od 01.01.2018.g. pa do 30.06.2018.g. po stopi od 7,09%, od 01.07.2018.g. do 31.12.2018.g. po stopi od 6,82% godišnje, od 1.1.2019.g. do 30.6.2019.g. po stopi od 6,54%, od 1.7.2019.g. do 31.12.2019.g. po stopi od 6,30%, od 1.1.2020.g. do 30.6.2020.g. po stopi od 6,11%, od 1.7.2020.g. do 31.12.2020.g. po stopi od 5,89%, od 1.1.2021.g. do 30.6.2021.g. po stopi od 5,75%, od 1.7.2021.g. do 31.12.2021.g. 5,61%, od 1.1.2022.g. do 30.6.2022. po stopi od 5,49%, od 1.7.2022.g. do 31.12.2022 po stopi od 5,31%, od 1.1.2023.g. do 30.6.2023.g. po stopi od 5,50 %, od 01.07.2023.g. do 31.12.2023. po stopi od 7,00 %, od 1.1.2024. do 30.06.2024. po stopi od 7,50 %, od 01.07.2024. do 31.12.2024. po stopi od 7,25 %, od 01.01.2025. do 30.06.2025.g. po stopi od 6,15%, a od 01.07.2025.g. pa do isplate po stopi od 5,15%, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se dobije uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i to:

na iznos od 3,09 EUR tekući počevši od 27.03.2008. pa do isplate,
na iznos od 12,70 EUR tekući počevši od 31.10. 2008. pa do isplate,
na iznos od 0,91 EUR tekući počevši od 01.12. 2008. pa do isplate,
na iznos od 2,36 EUR tekući počevši od 01.12. 2008. pa do isplate,
na iznos od 0,20 EUR tekući počevši od 03.12. 2008. pa do isplate,
na iznos od 16,60 EUR tekući počevši od 30.12. 2008. pa do isplate,
na iznos od 18,76 EUR tekući počevši od 02.02. 2009. pa do isplate,
na iznos od 19,74 EUR tekući počevši od 27.02. 2009. pa do isplate,
na iznos od 17,05 EUR tekući počevši od 31.03. 2009. pa do isplate,
na iznos od 0,39 EUR tekući počevši od 31.03. 2009. pa do isplate,
na iznos od 17,17 EUR tekući počevši od 04.05. 2009. pa do isplate,
na iznos od 0,29 EUR tekući počevši od 04.05. 2009. pa do isplate,
na iznos od 13,16 EUR tekući počevši od 01.06. 2009. pa do isplate,
na iznos od 10,42 EUR tekući počevši od 29.06. 2009. pa do isplate,
na iznos od 11,23 EUR tekući počevši od 28.07. 2009. pa do isplate,
na iznos od 12,82 EUR tekući počevši od 27.08. 2009. pa do isplate,
na iznos od 12,68 EUR tekući počevši od 28.09. 2009. pa do isplate,
na iznos od 0,39 EUR tekući počevši od 28.09. 2009. pa do isplate,
na iznos od 10,69 EUR tekući počevši od 02.11. 2009. pa do isplate,
na iznos od 14,10 EUR tekući počevši od 30.11. 2009. pa do isplate,
na iznos od 16,53 EUR tekući počevši od 29.12. 2009. pa do isplate,
na iznos od 0,78 EUR tekući počevši od 29.12. 2009. pa do isplate,
na iznos od 19,20 EUR tekući počevši od 01.02. 2010. pa do isplate,
na iznos od 19,19 EUR tekući počevši od 01.03. 2010. pa do isplate,
na iznos od 23,53 EUR tekući počevši od 19.03. 2010. pa do isplate,
na iznos od 0,34 EUR tekući počevši od 03.05. 2010. pa do isplate,
na iznos od 22,98 EUR tekući počevši od 03.05. 2010. pa do isplate,
na iznos od 24,71 EUR tekući počevši od 22.05. 2010. pa do isplate,
na iznos od 36,91 EUR tekući počevši od 01.07. 2010. pa do isplate,
na iznos od 2,80 EUR tekući počevši od 02.08. 2010. pa do isplate,
na iznos od 36,62 EUR tekući počevši od 02.08. 2010. pa do isplate,
na iznos od 45,37 EUR tekući počevši od 01.09. 2010. pa do isplate,
na iznos od 0,68 EUR tekući počevši od 21.09. 2010. pa do isplate,
na iznos od 42,79 EUR tekući počevši od 21.09. 2010. pa do isplate,
na iznos od 37,55 EUR tekući počevši od 30.10. 2010. pa do isplate,
na iznos od 48,61 EUR tekući počevši od 23.11. 2010. pa do isplate,
na iznos od 62,67 EUR tekući počevši od 21.12. 2010. pa do isplate,
na iznos od 52,71 EUR tekući počevši od 25.01. 2011. pa do isplate,
na iznos od 56,21 EUR tekući počevši od 22.02. 2011. pa do isplate,
na iznos od 51,76 EUR tekući počevši od 25.03. 2011. pa do isplate,
na iznos od 52,56 EUR tekući počevši od 26.04. 2011. pa do isplate,
na iznos od 71,42 EUR tekući počevši od 21.05. 2011. pa do isplate,
na iznos od 73,25 EUR tekući počevši od 24.06. 2011. pa do isplate,
na iznos od 89,01 EUR tekući počevši od 18.07. 2011. pa do isplate,
na iznos od 80,91 EUR tekući počevši od 26.08. 2011. pa do isplate,
na iznos od 72,06 EUR tekući počevši od 30.09. 2011. pa do isplate,
na iznos od 71,1 EUR tekući počevši od 28.10. 2011. pa do isplate,
na iznos od 70,42 EUR tekući počevši od 30.11. 2011. pa do isplate,
na iznos od 74,65 EUR tekući počevši od 21.12. 2011. pa do isplate,
na iznos od 78,33 EUR tekući počevši od 27.01. 2012. pa do isplate,

na iznos od 78,83 EUR tekući počevši od 29.02. 2012. pa do isplate,
na iznos od 76,28 EUR tekući počevši od 24.03. 2012. pa do isplate,
na iznos od 78 EUR tekući počevši od 27.04. 2012. pa do isplate,
na iznos od 79,17 EUR tekući počevši od 21.05. 2012. pa do isplate,
na iznos od 77,19 EUR tekući počevši od 21.06. 2012. pa do isplate,
na iznos od 77,71 EUR tekući počevši od 28.07. 2012. pa do isplate,
na iznos od 76,23 EUR tekući počevši od 28.08. 2012. pa do isplate,
na iznos od 73,02 EUR tekući počevši od 01.10. 2012. pa do isplate,
na iznos od 76,44 EUR tekući počevši od 26.10. 2012. pa do isplate,
na iznos od 78,08 EUR tekući počevši od 28.11. 2012. pa do isplate,
na iznos od 76,93 EUR tekući počevši od 02.01. 2013. pa do isplate,
na iznos od 70,48 EUR tekući počevši od 28.01. 2013. pa do isplate,
na iznos od 75,96 EUR tekući počevši od 28.02. 2013. pa do isplate,
na iznos od 76,44 EUR tekući počevši od 28.03. 2013. pa do isplate,
na iznos od 74,29 EUR tekući počevši od 30.04. 2013. pa do isplate,
na iznos od 67,61 EUR tekući počevši od 03.06. 2013. pa do isplate,
na iznos od 67,44 EUR tekući počevši od 01.07. 2013. pa do isplate,
na iznos od 69,08 EUR tekući počevši od 22.07. 2013. pa do isplate,
na iznos od 71,71 EUR tekući počevši od 27.08. 2013. pa do isplate,
na iznos od 75,36 EUR tekući počevši od 01.10. 2013. pa do isplate,
na iznos od 73,48 EUR tekući počevši od 28.10. 2013. pa do isplate,
na iznos od 74,81 EUR tekući počevši od 23.11. 2013. pa do isplate,
na iznos od 76,32 EUR tekući počevši od 19.12. 2013. pa do isplate,
na iznos od 77,26 EUR tekući počevši od 24.01. 2014. pa do isplate,

a ujedno mu se nalaže da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 2.627,41 eur uz zakonsku zateznu kamatu tekuću počevši od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po stopi od 5,15 % godišnje, a u slučaju promjene stope po stopi koja se dobije uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve to u roku od 15 dana.

II Odbija se prigovor tuženika radi prijeboja u odnosu na tražbinu tužitelja, a kojim tuženik s osnove tzv. negativne kamate potražuje u protutužbenom zahtjevu ukupni iznos od 71,24 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznos od:

0,18 EUR od dana 01.03.2007. godine pa do isplate,
0,01 EUR od dana 01.04.2007. godine pa do isplate,
2,62 EUR od dana 01.05.2007.godine pa do isplate
4,73 EUR od dana 01.06.2007. godine pa do isplate,
6,17 EUR od dana 21.07.2007. godine pa do isplate,
4,90 EUR od dana 01.08.2007. godine pa do isplate,
3,84 EUR od dana 01.09.2007. godine pa do isplate,
7,01 EUR od dana 01.10.2007. godine pa do isplate,
7,40 EUR od dana 01.11.2007. godine pa do isplate,
4,90 EUR od dana 27.12.2007. godine pa do isplate,
5,95 EUR od dana 01.01.2008. godine pa do isplate,
2,32 EUR od dana 01.02.2008. godine pa do isplate,
0,32 EUR od dana 01.03.2008. godine pa do isplate,

2,04 EUR od dana 01.05.2008. godine pa do isplate,
4,07 EUR od dana 01.06.2008. godine pa do isplate,
1,57 EUR od dana 01.07.2008. godine pa do isplate,
0,45 EUR od dana 01.08.2008. godine pa do isplate,
4,80 EUR od dana 01.08.2008. godine pa do isplate,
0,51 EUR od dana 01.09.2008. godine pa do isplate,
4,56 EUR od dana 01.09.2008. godine pa do isplate,
2,89 EUR od dana 01.10.2008. godine pa do isplate,

sve po kamatnoj stopi i to, za razdoblje od 01.03.2007. do 01.01.2008. po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 72/02) po stopi od 15% godišnje, od 01.01.2008. do 31.07. 2015. sukladno članku 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31.12.2022. god. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, od 01.01.2023. god. po stopi koja se obračunava za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. godine po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom dana 10.siječnja 2007. sklopio Ugovor o kreditu broj 148-50-3872268, kojim je "podigao" kredit u iznosu od 23.944,94 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene na dan korištenja kredita, te s promjenjivom kamatnom stopom koja je određena u skladu s Odlukom tužene. Iznosi da je tuženik u ugovoru o kreditu ugradio odredbe kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF, koja je ugovorena na način da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, što je protivno čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, NN 79/07, 125/07 i 79/09, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja i njegovog izvršenja. Slijedom toga, tuženik tvrdi da je posljedica nepoštenosti ugovorne obveze njezina ništetnost (članak 102. Zakona o zaštiti potrošača), te da je Visoki trgovački sud RH donio pravomoćnu presudu kojom je valutnu klauzulu u CHF proglasio nepoštenom i ništetnom, pa i u odnosu na tuženika, te da je ta presuda pravno obvezujuća za sve vrste potrošačkih ugovora. Naime, kako dalje navodi, temeljem članka 118. id. Zakona i članka 502.c Zakona o parničnom postupku pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudovi koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava, čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Radi se o presudi Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 04.srpnja 2013., koja je u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike i kao takva je obvezujuća za ostale sudove, pa i ovaj koji je osobno pokrenuo potrošač protiv

tuženika kao trgovca. Tužitelj stoga postavlja zahtjev za vraćanje onog što je primljeno po osnovi ništetne ugovorne odredbe, i to zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, obzirom su dakle ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u id. ugovoru ništetne. U tužbenom zahtjevu u tužbu predlaže donijeti presudu kojom će se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d. naložiti da mu isplati iznos od 25.135,88 kuna zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa pa do isplate, uz troškove postupka i zakonsku zateznu kamatu na troškove tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

1.1. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja tužitelj u podnesku od 24.studenog 2025. (list 95-98 spisa) precizira tužbeni zahtjev i potražuje da mu tuženik s osnove valutne klauzule isplati ukupni iznos od 3.328,52 eur, uz zakonsku zateznu kamatu na svaki pojedini mjesečni iznos iz glavnog potraživanja od dospijeca do isplate, te troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom s tijekom kao ranije od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik uvodno ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda za postupanje u id. pravnoj stvari, obzirom je člankom 46. i 48. ZPP-a za suđenje nadležan sud koji je općemjesno nadležan za tuženika, ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost kojega drugog suda, a to je po tuženiku sud na čijem području se nalazi njegovo registrirano sjedište. Osim toga iznosi da prema članku 70. ZPP-a stranke mogu u pisanom obliku sklopiti sporazum o mjesnoj nadležnosti nekog drugog stvarno nadležnog suda, ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost određenog suda, a člankom 12. Ugovora o kreditu broj 148-50-2605738 ugovorena je mjesna nadležnost suda u mjestu sjedišta tuženika, to drži da naslovljeni sud ni u kojem slučaju ne može biti mjesno nadležan za postupanje u ovoj pravnoj stvari, već to može biti isključivo sud u mjestu sjedišta tuženika. Osim toga, opreza radi, osporava da bi adresa prebivališta tužitelja u vrijeme podnošenja tužbe bila upravo na području mjesne nadležnosti ovog suda, jer uz tužbu kako navodi nije dostavljena nikakva službena isprava iz koje bi to proizlazilo. Slijedom toga, tuženik smatra da je dakle za postupanje u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan sud na čijem se području nalazi sjedište tuženika, a u nastavku se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, te također osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, kao i sve navode u tužbi na kojima tužitelj temelji postavljeni tužbeni zahtjev.

2.1. Prije upuštanja u daljnje raspravljanje povodom predmetne tužbe, tuženik ističe da je pozivanje tužitelja na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/2013 od dana 13.06.2014. godine, kao i na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. brojem PŽ-6632/2017 od dana 14.06.2018. godine, u cijelosti promašeno iz čitavog niza razloga koje u nastavku navodi. Naime, iznosi da su navedene presude donesene u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača i da se takva zaštita pruža na općenitoj razini, te se njome štiti: „... kolektivni interes i pravo svih potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog ugovora koji sadrži unaprijed od strane

trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obavještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku...". Dakle, predmetnim presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske je priznato takvo pravo potrošačima, ali je na svakom pojedinom potrošaču da u zasebno pokrenutom postupku dokaže kako mu je prilikom sklapanja konkretnog ugovora takvo pravo bilo uskraćeno, odnosno da dokaže kako su pojedine odredbe ugovora ništetne. Ističe da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske nije u predmetnim postupcima utvrđivao valjanost svakog pojedinog ugovora odnosno ugovorne odredbe, već je tek stvorio kriterije pomoću kojih će sudovi u pojedinim postupcima prosuđivati jesu li ili nisu ništetne pojedine odredbe ugovora. Da bi sudovi to mogli učiniti, obveza je svakog potrošača, pa tako i tužitelja u ovom postupku, da sukladno mjerodavnim odredbama ZPP-a istaknu određene činjenice za koje smatraju da im idu u prilog, predlože odgovarajuće dokaze i postave određeni tužbeni zahtjev, a što u konkretnoj pravnoj stvari nije učinjeno, kako prigovara, već se argumentacija iz tužbe iscrpljuje u paušalnim i općenitim navodima. Naime, sama činjenica da je Visoki trgovački sud donio gore navedene presude nije dovoljna da sud u konkretnom slučaju usvoji tužbeni zahtjev, protivno stavu tužitelja koji se može iščitati iz predmetne tužbe.

2.2. Vezano uz prethodno navedeno nadalje tvrdi da su sporne odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u švicarskim francima (CHF) tužitelju bile jasne, razumljive i lako uočljive, da se o svim navedenim odredbama pojedinačno pregovaralo, te da iste nisu suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja. Štoviše, tvrdi da je potpisom predmetnog ugovora o kreditu u članku 9. tužitelj izjavio kako je upoznat, ne samo s općim aktima tuženika, nego i sa svim uvjetima kredita (dakle, uključujući i dijelove istoga koji se odnose na valutnu klauzulu u CHF). Kada se sve navedeno poveže s činjenicom da je predmetni ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika Nine Bubaš Magličić, pod brojem OU-47/2007, te je ista temeljem članaka 57., 58. i 59. Zakona o javnom bilježništvu (N.N. 78/1993, 29/1994, 162/1998) objasnila strankama smisao i posljedice pravnog posla, a onda se i uvjerila da sadržaj ugovora odgovara pravoj volji stranaka, po tuženiku je potpuno razvidno da je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu raspolagao svim potrebnim informacijama, te u cijelosti i potpuno razumio sadržaj i posljedice odredaba koje sada smatra spornima i na njih pristao. Tuženik dodatno ističe da je sa svoje strane poduzeo sve moguće mjere kako bi tužitelju prilikom pregovaranja o ponudi kredita bile predočene sve relevantne informacije, kao i rizici povezani s valutnom klauzulom u CHF, i to u onoj mjeri u kojoj je to tuženiku u datom trenutku bilo poznato. Na okolnosti navedene pod ovom točkom tuženik predlaže saslušati zaposlenicu tuženika (voditelja regije), gospođu Sabinu Nujster, koja je upoznata s načinom rada i procedurama prilikom odobravanja namjenskih kredita za kupnju automobila, o kojem kreditu je ovdje riječ, te koja ima saznanja o konkretnom slučaju.

2.3. Nadalje, iz svih okolnosti povezanih ne samo sa sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu, nego i s postupkom koji je prethodio njegovom sklapanju, razvidno je kako tvrdi da je tuženik poštivao sve zakonske odredbe koje reguliraju zaštitu potrošača i bankarsko poslovanje, te je tužitelj donio promišljenu i informiranu odluku da želi sklopiti takav ugovor sa svim njegovim odredbama, te je tužitelj imao stvarnu

mogućnost ne samo donijeti odluku o tome hoće li ili neće sklopiti predmetni ugovor, nego je imao i mogućnost pojedinačno pregovarati o odredbama koje se tiču valutne klauzule u CHF, kako nadalje iznosi. Ujedno sukladno tvrdi da je tužitelj sklapajući takav ugovor „nedvojbeno bio dobro upoznat sa svim rizicima koji bi za njega mogli proizaći iz ugovaranja valutne klauzule u CHF“, te da nema nikakve osnove pružati tužitelju zaštitu na način kako on to zahtijeva u predmetnom slučaju. U prilog tome, kako dalje navodi, govori okolnost da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen na vremensko razdoblje od sedam godina pa nije životno uvjerljivo da tužitelj ne bi bio svjestan moguće promjene tečaja u tom periodu, napose obzirom su u to vrijeme trendovi kretanja tečaja za franak bili vrlo slični onima za druge valute. Iz toga po tuženiku jasno proizlazi da tužitelj, ugovaranjem valutne klauzule vezane uz CHF, nije bio stavljen u nepovoljniji položaj od onoga u kojem su bili ostali potrošači koji su svoje glavnice vezali uz drugu valutu.

2.4. Tuženik najzad ističe prigovor zastare temeljem članka 214. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima (N.N. 35/2005), te osporava i visinu potraživanja uz sve navode iz tužbe, a opetovano se protivi i postavljenom tužbenom zahtjevu te predlaže isti odbiti. Uz to potražuje troškove parničnog postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 148-50-3872268 od 11.01.2007. sklopljen između tužitelja i tuženika, u Ponudu za kupnju motornog vozila od 04.01.2007., u potvrdu javnoga bilježnika Nine Bubaš Magličić u predmetu broj OU-47/07, u Otplatni plan na listu 11-14 spisa, u Kontrolni ispis unosa korištenja na listu 15 spisa, u nalog o plaćanju sudske pristojbe na listu 17 spisa, u podnesak tužitelja na listu 36 spisa, te u uvid u Troškovnike tužitelja i tuženika. Pored toga pročitao je odgovor na tužbu s priložima u privitku, podnesak tužitelja od 04.03.2025., podnesak tuženika od 24.03.2025., podnesak tužitelja od 10.04.2025., podnesak tuženika od 06.05.2025., iskaz tužitelja, podnesak tužitelja od 14.07.2025. i 15.09.2025. s dokazom o uplati predujma, Nalaz i mišljenje vještaka D&S d.o.o. od 07.11.2025., podnesak tužitelja od 24.11.2025., podnesak tuženika od 27.11.2025. i 19.01.2026. s priložima u privitku, te podnesak tužitelja od 22.01.2026. i 27.01.2026. s priložima u privitku.

4. Na početku odgovara na tužbu tuženik je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda i kod tog prigovora ustrajao tijekom cijelog postupka. No, id. prigovor nije prihvaćen kao osnovan na početku postupka te je postupak proveden u cijelosti, pa je u tom smislu izlišno sada davati očitovanje o razlozima nastavka postupka. Ipak, ističe se da prigovor nije prihvaćen imajući u vidu navode i osporavanja tužitelja u podnescima u kojima se tužitelj očitovao o navedenom prigovoru, te napose imajući u vidu stavove izražene izražene u brojnim odlukama iz sudske prakse, počev od rješenja Županijskog suda u Varaždinu br. GŽ-1108/19-2 od 27.kolovoza 2019. kojim je ukinuto već ranije doneseno rješenje o mjesnoj nenadležnosti. Također imajući u vidu stavove izražene u brojnim drugim odlukama viših sudova, a u kojima se navedeni prigovor nije prihvaćao kao opravdan nego su se potvrđivali odluke s jednakom stavom kao u pitanju naprijed navedene odluke (primjerice rješenje ŽS u Zagrebu posl. br. GŽ 1354/2019-2 od 19. ožujka 2019., rješenje ŽS u Vukovaru posl. br. GŽ 56/2020-2 od 4. veljače 2020., rješenje ŽS u Puli posl. br. GŽ-958/2020-2 od 17. rujna 2020.). Stoga se upućuje na sadržaj id. odluka viših sudova.

5. U odnosu pak na predmetno potraživanje tužitelja, sud je nakon provedenog postupka prihvatio kao osnovan tužbeni zahtjev, i to suprotno osporavanju tuženika. Naime, u ovom predmetu tužitelj je potraživao povrat utuženog iznosa s osnove preplate zbog ugovorene valute CHF (promjene tečaja), te je imajući u vidu ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovoren švicarski franak (CHF) kao valute uz koju je vezana glavnica, jasno da je tužitelj zbog promjene tečaja platio daleko veći iznos od ugovorenog. Prema stajalištu ovoga suda radi se o zahtjevu koji se temelji na institutu stjecanja bez osnove čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, "Narodne Novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/2015, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 ZOO), te je u postupku utvrđeno i nije sporno:

- da su stranke i to tužitelj kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, sklopile Ugovor o kreditu 11. siječnja 2007. (list 5-8 spisa) kojim je ugovorena glavnica kredita u iznosu od 23.944,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja t.j. isplate kredita (točka 1. ugovora), a radi se o kreditu za kupnju vozila kako je navedeno u točki 6. id. ugovora,
- da se tužitelj obvezao vratiti kredit kroz 84 mjeseca, u kunskoj vrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan dospijeca anuiteta na naplatu,
- da je ugovorena redovna kamatna stopa od 5,20% godišnje s time da se id. promjenjiva stopa utvrđuje u skladu s važećom Odlukom o kamatnim stopama kreditora.

6. Također nije sporno da je tuženik za vrijeme otplate kredita u nekoliko navrata mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu, a što je dovelo do povećanja mjesečnog anuiteta.

7. Vezano pak uz potraživanja u mnogim istovrsnim ili sličnim predmetima pokrenutim kod ovog ili drugih sudova u kojima su stranke utuživale banke i tražile povrat preplaćenog iznosa po ugovoru o kreditu bilo zbog promjenjivosti kamatne stope ili promjene tečaja CHF odnosno s osnove valutne klauzule, analogno se utvrđuje da je:

- donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač, koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda RH broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom VSRH broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015.,

-da je id. pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošača u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presudom VSRH broj: Revt-2221/18 od 3. 9. 2019.,

-da je pravomoćnom presudom utvrđeno kako je, između ostalih banaka i ovdje, utužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovarajući švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije potrošače i potpunosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, te da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj kamati

koja se tijekom postojanja obveze promijenila u skladu s jednostranom odlukom tužene te da su nepoštene odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo ništetne od samog početka odnosno od trenutka kada su postale sadržajem standardnog ugovora, a njihovo korištenje predstavlja postupanje protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

8. Pri tom je izrijekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno i ista glasi: da je ovdje tužena u razdoblju od 1.4.2005. do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.01.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je ovdje tužena u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa da je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima;

9. Valja reći da u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 -u daljnjem tekstu ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st.1. ovog zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač osobno pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

10. Identično je bilo propisano i ranijim ZZP/07 – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

11. Također je odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ovoga zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

12. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, smatra se da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, a koju ništetnost je sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava, s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav smisleni način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Pri tom naglašava da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa te se odredbe trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. kada navodi da se pojedini potrošači u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite radi naknade štete, izmjene ugovora ili sl., mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

13. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to toč. 2. tog ugovora ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana isplata po tom ugovoru, te je i takvu ugovornu odredbu (uz onu vezanu uz promjenjivost kamatne stope) citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom i stoga ništetnom, ovaj sud dakle nalazi da je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZP/07, čl. 118. ZZP/14 i čl. 502.c ZPP-a tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

14. Isto tako, ne nalazi se osnovanim istaknuti prigovor zastare od strane tuženika. Naime, tužitelj je podnio individualnu tužbu u ovom predmetu 06. listopada 2021., te je u tužbi i tužbenom zahtjevu potraživao isplatu preplaćenog iznosa s osnove valutne klauzule tj. tečajne razlike za utuženi period, a tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnesena je 4. travnja 2012., te je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 (od 4. srpnja 2013.) u odnosu na ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj promjenjivoj kamati postala pravomoćna 13. lipnja 2014., a u odnosu na ugovorenu valutu 14. lipnja 2018., to se ne nalazi da bi prigovor zastare bio osnovan, kako uostalom u tom smislu obrazlaže tužitelj u svojim podnescima tijekom postupka.

15. Odredbom čl. 214. st. 1-3. Zakona o obveznim odnosima (ZOO-a kraće), NN 35/05 i dr., propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze.

16. Člankom 215. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok je čl. 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

17. Nadalje, člankom 245. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Stavak 3. istoga članka određuje da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

18. Podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora u odnosu na kamatu pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. godine, zastara počela teći ispočetka, te je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude broj: PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. zastara počela ponovno teći u odnosu na tražbinu s osnove ugovorene valute, kod čega se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare.

19. O tome je pravno shvaćanje zauzeto i u odluci VSRH-a broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., koja je donijeta povodom revizije (podnijeta protiv presude ŽS u Osijeku broj: GŽ-820/17 od 29.6.2017., a u kojoj je riječ o zahtjevu za povrat preplaćene kamate) upravo u pogledu postavljenog pravnog pitanja "predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena u skladu s čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača, tužbu definiranu čl. 241. ZOO-a odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?".

20. U citiranoj odluci VSRH-a zauzeto je shvaćanje da: "pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe".

21. U vrijeme podnošenja kolektivne tužbe 4. travnja 2012. utužena tražbina, a imajući u vidu utuženi period kako je naprijed obrazloženo, nije bila u zastari, te je podnošenjem kolektivne tužbe došlo do prekida zastare a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, pa proizlazi da bi zastara za individualne tužbe počela ponovno teći 13. lipnja 2014. u odnosu na tražbinu s osnova povrata preplaćene kamate, a u odnosu na tražbinu s osnova ugovorene valute (razlike u tečaju CHF) počela bi teći 14. lipnja 2018.g.,,odine

22. Kako je dakle, ovdje tužba podnesena 06.listopada 2021., a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa poseban zastarni rok, ima se primijeniti čl. 225. ZOO-a koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina, ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, te je dakle presuda Trgovačkog suda u Zagrebu odnosu na kamatu postala pravomoćna dana 14. lipnja 2018., pa proizlazi da nije nastupila zastara za podnošenje tužbe u ovom predmetu i istaknuti prigovor zastare od strane tuženika nije osnovan.

23. U pogledu visine potraživanja iz tužbe i tužbenog zahtjeva, na prijedlog tužitelja provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku D & S d.o.o. za knjigovodstveno, računovodstveno i financijsko vještačenje iz Karlovca, Kralja Tomislava 10a, te je isti vještak temeljem dokaza u spisu proveo vještačenje i izradio Nalaz i mišljenje od 07. studenog 2025. U istom nalazu je vještak nakon provedenog vještačenja utvrdio:

- da razlika zbog ugovorene valutne klauzule, odnosno da razlika koja je nastala zbog promjene tečaja po kojem je kredit bio obračunavan i plaćan i početnog tečaja po kojem je kredit iskorišten/isplaćen iznosi 24.542,02 kune, u čemu pozitivne razlike (u korist tužitelja) iznose 25.078,73 kune, a negativne razlike (u korist tužene) iznose 536,71 kunu,

- iskazano u eurima, da razlika iznosi 3.257,28 eura, u čemu pozitivne razlike (u korist tužitelja) iznose 3.328,52 eura, a negativne razlike (u korist tužene) iznose 71,24 eura.

24. Pri tom je vještak pojedinačne iznose razlika prikazao u tablici 1 u prilogu id. Nalaza u stupcu 17 tablice u kunama i stupcu 18 u eurima, a sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao stručan i objektivan, te ni stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka, već je tuženik prigovarao zadatku i nalazu vještaka koji se tiče pravnog osnova. No, nalaz i mišljenje vještaka s izračunom predmetnog potraživanja prihvaćen je u cijelosti obzirom na pravni stav i obrazloženje kako je naprijed izneseno, a tužitelj je postavio tužbeni zahtjev prema izračunu iz nalaza i mišljenja vještaka, te je donesena odluka kao u dijelu točke I izreci ove presude. Pri tome nije bilo potrebno izvoditi daljnje dokaze, niti su isti predlagani, te su sve odlučne činjenice uključujući izvođenje dokaza financijskim vještačenjem i uvidom u pisane isprave, bile razvidne iz navedenih odluka povodom tužbe radi zaštite

kolektivnih prava i interesa potrošača, kojim utvrđenjima je vezan i ovaj sud u provedenom postupku, pa je dakle donesena odluka kao u izreci ove presude.

25. Sukladno utvrđenju iz obrazloženja ove odluke proizlazi i nakon iskaza tužitelja. Tužitelj je na ročištu od 14.srpnja 2025.godine iskazanim sukladno potvrdio osnovanost tužbe i tužbenih navoda. Naime, naveo je da je 2007. godine imao potrebu kupiti novo vozilo i odlučio kupiti vozilo Renault Megan karavan s Tule - koferom na krovu. U Zak-u, gdje je kupovao vozilo, upućen je na RBA banku jer su oni kako navodi „valjda“ imali nekakav dogovor s tom bankom, pa je otišao u tu banku a tamo su ga savjetovali da mu je najbolja opcija podignuti kredit u CHF, tj. u protuvrijednosti CHF. Rečeno mu je koliko će iznositi rata kredita i na koji rok će trebati otplaćivati kredit, a to mu je to bilo prihvatljivo pa je podigao kredit. Na početku je, kako dalje ističe, plaćao ratu oko 1.300,00 – 1.400,00 kuna te je to trajalo neko kraće vrijeme, a potom su rate počele rasti; ispočetka u manjem iznosu, a ubrzo je dosegnuta visina rate od 2.000,00 kn odnosno 2.500,00 kn, možda i više od toga. To je u to vrijeme bilo puno te je „gubio oko 1.000,00 kn koji su mu bili potrebni za život i obitelj“, ali nije imao drugu soluciju pa je nastavio otplaćivati kredit i "izgurao" otplatu do kraja, što je bilo „možda 2014. ili 2015“. Ne sjeća se više svih detalja već načelno ovog što je iskazao i pri tom napose ističe kako nije bio upozoren da će se rate tako brzo mijenjati. Naprotiv, kod ponude i sklapanja ugovora bilo mu je rečeno da se radi o stabilnoj valuti i uz to napominje da mu nije bilo ponuđeno sklapanje ugovora u nekog drugoj valuti. Na upit pun. tuženika je li razumio da će se iznos rate mijenjati ovisno o kretanju tečaja, tužitelj odgovara „ništa ja nisam razumio a napose ne tako nešto, jer je bilo istaknuto da se radi o stabilnoj valuti“. Uz to još odgovara kako prilikom podizanja kredita nije imao otvoren obrt niti poslovni udio u nekom od trgovačkih društva, što znači da se radilo o običnom potrošaču i da vrijedi sve kako je naprijed obrazloženo.

26. Stoga je slijedom navedenog utvrđeno da je osnovan tužbeni zahtjev s osnove valutne klauzule, te je kao takav prihvaćen i donesena je odluka kao u točki I izreke ove presude.

27. Naime, nije prihvaćen prigovor radi prijeboja ni protutužbeni zahtjev tuženika obzirom se radi o negativnim iznosima koji predstavljaju posebnu tražbinu, a koje potraživanje je u zastari, te se zastarjelo potraživanje ne može prebiti s potraživanjem tužitelja. Stoga je u odnosu na takav zahtjev tuženika donesena odluka kao u točki III. izreke ove presude.

28. Vezano uz glavno potraživanje tužitelja dosuđena je zatražena zakonska zatezna kamata u skladu s odredbom članka 1115. ZOO-a i odredbom članka 29. st. 1. ZOO-a, s time da je stopa zatezne kamate dosuđena sukladno članku 1. Uredbe u visini stope zatezne kamate i sukladno odredbi članka 29. st. 2. ZOO-a. Zakonska zatezna kamata dosuđena je na pojedine iznose od dospijeca do isplate, kako je tužitelj naznačio u tužbi i tužbenom zahtjevu.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a (NN 53/91, 91/92, 112/99, 173/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25). Tužitelj je uspio u cijelosti, pa mu je priznat trošak postupka sukladno Troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23 i 107/25). Tužitelju je kao

opravdan priznat trošak za sastav tužbe, za sastav podnesaka od 05.03.2025., 10.04.2025., 25.11.2025. i 22.01.2026. te za zastupanje na ročištima od 11.03.2025., 14.07.2025. i 05.05. 2026., sve u zatraženom iznosu od po 200,00 eur. Za zastupanje na ročištu objave odluke priznat je polovičan iznos troška od 100,00 eur, te je za podnesak od 14.07.2025., kojeg tužitelj greškom označuje od 16.07.2025. priznat 25%-tni iznos jer je istim samo dostavio dokaz o plaćanju predujma. Tužitelju nije priznat jedino trošak za sastav podneska o 27.01.2026. jer je isti bio nepotreban, a osim toga je već kroz pridonšenje četiri ranija podneska iscrpio pravo da mu se prizna puna naknada za obrazloženi podnesak. Ukupno je za navedene radnje tužitelju priznat trošak postupka, u iznosu od 1.750,00 eur ili trošak u iznosu od 2.187,50 eur računajući pdv. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu do 39,91 eur, koji iznos je stvarno platio, dok je za plaćanje pristojbe na presudu tužitelj kao potrošač oslobođen plaćanja pristojbe po članku 11. st.1. točka 20. Zakona o sudskim pristojbama. Također je tužitelju dosuđen trošak za vještačenje u iznosu od 400,00 eura, pa je sveukupno tužitelju dosuđen trošak postupka u iznosu od 2.627,41 eur s važećom zakonskom zateznom kamatom kako je sadržano u dijelu točke I izreke ove odluke.

U Karlovcu 15. svibnja 2026.

Sudac:
Vesna Gračan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu, pismeno u tri primjerka putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. ZOU Josip Janković i Mate Burazin, iz Karlovca, Vranicanijeva 5/I
2. Tuženiku po pun. iz OD Kallay & Partneri iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-30888-13965**

Kontrolni broj: **02aef-37a62-9cd8e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.